

MAVİ ELBİSENİN SEVİNCİ

H. Neşe KOÇAK

Yıllarca kapalı kalmış ahşap, oymalı kapı ardına kadar açıldı. Pas tutmuş dövme menteşeler can havliyle gıcırdadı. Sanki yaslandığı duvarı uyardırmak istercesine, büyük bir gürültüyle esnedi, gerindi, kendine geldi.

Karanlık odanın en dip köşesinden “kim var orada” diye sordu, beklenmedik boğuk bir ses. Önce kimse bir şey anlamadı. Ne boyaları dökülmüş duvarlar, ne solmuş saten perdeler, ne de insan ilgisine hasret kalmış, cilası soluk rabıta tahtaları.

Hepsi şaşkın, öylece bakakaldılar birbirlerine. Sonra yavaş yavaş, yoğun bir sisin gözler önünden çekilişi gibi aydınlandı her şey. Huzur bozulmuş, suratlar düşmüştü. Keyfi kaçmıştı üzerlerine ölü toprağı serpilmiş XV. Louis tarzı kadife koltukla bir bacağı total tonet sandalyenin.

Bir zamanlar üzerinde mektuplar, şiirler yazılan, divan okunan abanoz çalışma masası, zamanın yaptığı tahribatla, pırlıtlısını kaybetmişti. Köşedeki mermer çocuk büstünün dudakları biraz daha kıvrıldı yukarıya. Gözleri parladı. Yanında duran, yıllardır sayfası açılmamış el yazması kitaplara baktı göz ucuyla. Kitaplar bu bakışın verdiği güçle, kahverengi deri ciltli kapaklarındaki tozdan yorganı silkelediler. Mürekkebi kurumuş hokka ve arkadaşı divit biraz daha sokuldular birbirlerine.

İşlemeli yüksek tavandan sarkarak altında olup bitenleri seyreden pirinç avize korkuyla titreyip, mumlarından birini düşürdü yere. Zaman içinde iyice kuruyan mumun onlarca küçük parçaya ayrılırken, tahta zemin üzerinde çıkarttığı tok ses, hepsinin dikkatini o tarafa yöneltti.

Yer yer sırları dökülüp beneklenmiş Venedik ayna, içeride neler olup bitişini göstermek zorunda kaldığı için, ancak kendinin duyabildiği boğuk bir sesle “kimsin sen, ne istiyorsun” diyerek homurdandı.

Romen rakamlı, XIX. yüzyıldan kalma ayaklı İngiliz saatin, çoktan salınmayı bırakmış sarkacı, kaybettiği yılları yakalamak ister gibi saniyeden daha hızlı bir ritimle salınmaya koyuldu.

Sadece, ahşap bir mankenin üzerinde gururla duran, etekleri kabarık, çiçekli, şifon elbise şaşırmamıştı olanlara. Bu beklediği bir şeydi sanki. Elbiseyi ayakta tutan ahşap manken, “öylesine ince ve güzel ki, telaş etmek ona yakışmaz” diye geçirdi içinden. Elbise de öyle düşünüyor olmalıydı. Olup bitenlere ilgisiz, aldırmandan bakıyordu yabancıya.

Kendi değerini biliyordu. Biraz daha kabarttı eteklerini, tozlarını silkeledi. Ne bir şey söylüyor ne de sorulana cevap veriyordu. Belli etmese de içi içine sığmıyordu. Heyecanla çarpan kalp atışlarını duyacaklarından korkuyordu.

Uzun zamandan beri soğuk, sert bir ahşap bedeninin üzerinde asılı durmaktan sıkılmış, zarif, sıcak bir bedeninin temasını, kadın kokusunu özlemişti. Dışarı çıkmalı, tatlı bahar rüzgârında etekleri uçmalı, içindeki bedeninin bir parçası olmalıydı. Sahibinin üzerinde onu görenler; “ne kadar da güzel duruyor” demeliydi. Beğenilmeli, takdir edilmeli, hatta kıskanılmalıydı biraz.

Kimsesiz, el değmeden, işe yaramadan, boşa geçen uzun yılların verdiği bezginlik, yılınlıkta mavi elbiseyi kederlendiren. Aslında hepsi de onun gibi, birileri tarafından yeniden sahiplenilmeyi, beğenilmeyi bekliyordu. Yine de bunca zamandan sonra uyandırılmak, elbise hariç hepsinin canını sıkışmış, ne olacak düşüncesi, gelip yerleşmişti tozlu yüzlerine.

Sahiplerinden uzun ömürlüydüler. Son sahipleri de ölüp gidince, yapayalnız kalmışlar, kapalı kapılar ardında, çürümeye terk edilmişlerdi. Oysa neler görmüş geçirmişlerdi. Acılara da sevinçlere de sabırla tanıklık etmişler, yaşananları hafızalarına nakşetmişlerdi. Sonunda insanlar gitmiş, eşyaları kalmıştı yadigâr.

Şimdi bir yandan, rahatsız edilmenin tedirginliğini yaşarken, bir yandan işe yaramak, fark edilmek heyecanı yeniden kanlarını kaynatmaya başlamıştı. Eskidikçe değer kazanmışlar, değer kazandıkça asil birer ruha sahip olmuşlardı. Belki bir antikacı dükkânında, hak ettikleri değeri verecek yeni sahiplerine kavuşabilirlerdi, neden olmasın!

Yabancıya ince bedeninden, eşyaları kendine getiren baş döndürücü bir baharat ve çiçek kokusu karışımı yayıldı çevreye. Odadaki herkes derin bir nefes aldı, havayı kokladı. Bu koku, alışık olduklarından çok farklı ve güzeldi.

Yabancı, yerleri incitmekten korkarcasına, parmak uçlarına basarak yürüdü. Şapkasını ve dantel eldivenlerini çıkarıp, tonet sandalyenin üzerine koydu. Duvardaki açık pembe, iri güllü duvar kâğıdında gezindi önce elleri. Sonra abanoz masanın tozunu üfledi. En üstte duran siyah ciltli kitabı aldı saygıyla. İlk sayfasında, yazarının imzasının olduğu yerde birkaç damla gözyaşı lekesi gördü.

Eğildi kitabın üzerine, babasının kitaba sinmiş kokusunu içine çekerken, birkaç damla gözyaşı da kendisi bıraktı.

Çekmecelerini açarak çalışma masasını sevindirmeyi ihmal etmedi. Telaşsız, ince, uzun parmakları, tanıdık bir şeyler aradı çekmecedeki. Kesik uçlu dolma kalemi ve yanında duran mürekkep şişesini buldu. Sonra alt çekmeceyi açtı. Muhtemelen aynı dolma kalemlerle yazılmış bir hatıra defteri göz kırptı, “bana da dokun” diyen bakışlarla.

Elleri titreyerek uzandı deftere, okşayarak açtı sayfalarını. Ayakta okumaya güç yetiremeyeceğini anladığında, çoktan tozlu koltuğa oturmuştu bile. Sükûnetle çevirmeye başladı sayfaları. Okumalarına gözyaşları eşlik etti. Kaygılı gözlerle, nefeslerini tutmuş seyreden eşyalar, o defterde yazanları tahmin etmekte zorlanmadılar. Odanın sükûnetini bozan yabancıların, kurumuş tozlu sayfaları, titreyen elleriyle çevirmesini, hep beraber izlediler sessizce. Hatıraların çoğuna kendileri de tanıklık etmişlerdi. İnsanlar unutsa bile yaşananları, onlar sonsuza kadar saklayacaktı.

Defterden başını kaldırıncaya, karşıdan merakla onu seyreden sarkaçlı saatle göz göze geldi. Eşyaların gizli dünyasına izinsiz girdiği için suçlandı biraz. Defteri, omzunda asılı deri çantasına itina ile yerleştirdi. Eldivenlerini ve şapkasını giyindi. Bitkin bir vaziyette ayağa kalktı, odadaki bütün eşyalara tek tek, özür diler gibi, ağlamaktan kızarmış gözleriyle baktı.

Küçük bir çocuğu sever gibi, incitmeden dokunup okşadı hepsini sırayla. Nihayet ahşap mankenin üzerindeki narin, şifon elbisenin önüne geldiğinde acıyla tebessüm etti. Sanki başka bir âlemde tanışmışlardı da sonra görünmez bir el ikisinin de hafızasından bu karşılaşma anını silmişti. Ama beceriksizce bir siliş olmalı ki hâlâ birkaç aşına kırıntı duruyordu zihinlerinde. O dokunuş, o koku, o renk, kendinden bir parçaydı. Bildik bir hava, eteklerini savurarak geçiyordu odada.

Davetsiz misafir, ahşap mankeni utandırma pahasına, elbisenin arkasına dolandı. Fermuarını sakın bir hareketle açarak, mankenin üzerinden çıkardı elbiseyi. İncitmeden, dikkatlice katladı ve sol koluna yerleştirdi. Elbise, yabancıların -ki artık onun için yabancı değildi- sıcaklığını hissetti, hafifçe titredi, bütün iplikleri ürperdi. Sevinçten çığlık atmamak için zor tuttu kendini.

Fark edilmiş olmaktan çok mutluydu. “Ne kadar da şanslıyım!” diye geçirdi içinden. Geride kalanları hüznü, buruk ve kimsesiz bırakarak gidiyorlardı. Arkadaşlarına karşı biraz mahcup hissetti kendini. Onlarla göz göze gelmemeye özen gösterdi. Yabancı kapıyı kapatmadan, son bir kez döndü baktı hepsine şefkatle. Teselli veren, ümit vaat eden bir bakıştı bu. Kolunda mavi elbiseyle merdivenlerden inerken aklı hâlâ geride bıraktıklarındaydı. Hepsini de içinde buldukları evin geçmişini ve bugününü fısıldamışlardı kulağına.

Gerçekten de eşyalar, sahiplerinden daha uzun ömürlüydüler.